

BOSNA I HERCEGOVINA
Konkurencijsko vijeće

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
Конкуренцијски савјет

Z A K L J U Č A K

o odbacivanju Zahtjeva za pokretanje postupka gospodarskih subjekata PREMIER WORLD SPORT d.o.o. Čitluk, BET-LIVE d.o.o. Vitez, PETICA PLUS d.o.o. Vitez, SPORT PLUS d.o.o. Novi Travnik i SPORT PLUS WIN d.o.o. Novi Travnik, podnesenog protiv Grada Bihaća

**Sarajevo
veljača, 2026. godine**

Broj: UP-04-26-3-036-10/25
Sarajevo: 18.02.2026. godine

Konkurencijsko vijeće Bosne i Hercegovine, na temelju članka 25. stavak (1) točka e), članka 42. stavak (2), a u svezi sa člankom 26. Zakon o konkurenciji ("Službeni glasnik BiH", br. 48/05, 76/07 i 80/09) i člankom 58. stavak (4) Zakona o upravnom postupku ("Službeni glasnik BiH", br. 29/02, 12/04, 88/07, 93/09, 41/13 i 53/16), rješavajući po Zahtjevu gospodarskih subjekata PREMIER WORLD SPORT d.o.o. Čitluk, ul. Kralja Tomislava 47, 88260 Čitluk, BET-LIVE d.o.o. Vitez, Poslovni centar 96, 72250 Vitez, PETICA PLUS d.o.o. Vitez, Poslovni centar 96, 72250 Vitez, SPORT PLUS d.o.o. Novi Travnik, Stjepana Radića bb, 72290 Novi Travnik i SPORT PLUS WIN d.o.o. Novi Travnik, Stjepana Radića bb, 72290 Novi Travnik, zaprimljenom dana 13.10.2025. godine, pod brojem: UP-04-26-3-036-1/25, na 40. (četdesetoj) sjednici održanoj dana 18.02.2026. godine, donijelo je

Z A K L J U Č A K

1. Odbacuje se Zahtjev za pokretanje postupka gospodarskih subjekata PREMIER WORLD SPORT d.o.o. Čitluk, BET-LIVE d.o.o. Vitez, PETICA PLUS d.o.o. Vitez, SPORT PLUS d.o.o. Novi Travnik i SPORT PLUS WIN d.o.o. Novi Travnik, podnesen protiv Grada Bihaća, radi utvrđivanja postojanja zabranjenog sporazuma iz članka 4. stavak (1) Zakona o konkurenciji, koji se odnosi na odredbe članka 3. točka 1) Odluke o komunalnim pristojbama i Anex II – Tarife komunalnih taksa, Dio M – Tarifa br. 12 ("Službeni glasnik Grada Bihaća", br.5/24 i 8/25), zbog stvarne nenadležnosti.
2. Ovaj Zaključak će biti objavljen u "Službenom glasniku BiH", službenim glasilima entiteta i Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

O b r a z l o ž e n j e

Konkurencijsko vijeće Bosne i Hercegovine (u daljnjem tekstu: Konkurencijsko vijeće) zaprimilo je dana 13.10.2025. godine, pod brojem: UP-04-26-3-036-1/25, Zahtjev za pokretanje postupka (u daljnjem tekstu: Zahtjev) gospodarskih subjekata PREMIER WORLD SPORT d.o.o. Čitluk, ul. Kralja Tomislava 47, 88260 Čitluk, BET-LIVE d.o.o. Vitez, Poslovni centar 96, 72250 Vitez, PETICA PLUS d.o.o. Vitez, Poslovni centar 96, 72250 Vitez, SPORT PLUS d.o.o. Novi Travnik, Stjepana Radića bb, 72290 Novi Travnik i SPORT PLUS WIN d.o.o. Novi Travnik, Stjepana Radića bb, 72290 Novi Travnik (u daljnjem tekstu: Podnositelji zahtjeva), podnesen protiv Grada Bihaća, ul. Bosanska 4, 77000 Bihać, radi utvrđivanja postojanja zabranjenog sporazuma iz članka 4. stavak (1) Zakona o konkurenciji ("Službeni glasnik BiH", br. 48/05, 76/07 i 80/09), a koji se odnosi na odredbe članka 3. točka 1) Odluke o komunalnim pristojbama i Anex II – Tarife komunalnih pristojbi, Dio M – Tarifa br. 12 ("Službeni glasnik Grada Bihaća", br.5/24 i 8/25). Uz Zahtjev su dostavljene punomoći za zastupanje Podnositelja zahtjeva od strane odvjetnika Sanje Iličić-Lukenda i Luke Božića, ul. Kralja Tomislava 72, 88260 Čitluk.

Uvidom u podneseni Zahtjev, Konkurencijsko vijeće je utvrdilo da isti nije kompletan i uredan, u smislu članka 28. Zakona o konkurenciji, te je shodno članku 31. istog Zakona, aktima broj: UP-04-26-3-036-2/25 od 20.10.2025. godine, broj: UP-04-26-3-036-4/25 od 11.11.2025. godine i broj: UP-04-26-3-036-6/25 od 03.12.2025. godine, zatražilo dopunu Zahtjeva. Tražene dopune Zahtjeva Podnositelji zahtjeva dostavili su podnescima zaprimljenim dana 07.11.2025. godine pod brojem: UP-04-26-3-036-3/25, dana 01.12.2025. godine pod brojem: UP-04-26-3-036-5/25 i dana 19.12.2025. godine pod brojem: UP-04-26-3-036-7/25.

Nakon što je Zahtjev dopunjen, Konkurencijsko vijeće je dana 11.02.2026. godine, pod brojem: UP-04-26-3-036-8/25, Podnositeljima zahtjeva izdalo Potvrdu o primitku kompletnog i urednog Zahtjeva, u smislu članka 28. stav (3) Zakona o konkurenciji.

U Zahtjevu se u bitnom navodi sljedeće:

- Podnositelji zahtjeva su gospodarski subjekti koji se bave priređivanjem posebnih igara na sreću – klađenje na području Federacije BiH, na temelju rješenja Federalnog ministarstva finansija.
- Grad Bihać je donio Odluku o komunalnim pristojbama i Anex II – Tarifu komunalnih pristojbi (u daljnjem tekstu: Odluka). Člankom 3. točka 1) Odluke je propisano da se komunalna pristojba plaća na poslovni prostor u kojem se priređuju klasične igre na sreću i posebne igre na sreću, dok je Aneksom II -Tarife komunalnih taksa, Dio M – Tarifa br. 12, propisano da se za svaki poslovni prostor u kojem se priređuju igre na sreću plaća pristojba u iznosu od 15.000,00 do 20.000,00 KM. Odluka u navedenom dijelu predstavlja zabranjeni sporazum iz članka 4. stavak (1) točka e) Zakona o konkurenciji, jer istom Grad Bihać sprječava, ograničava i narušava tržišnu konkurenciju na mjerodavnom tržištu, na način da Podnositelje zahtjeva uvjetuje da prihvate dodatne obveze, koje po svojoj prirodi nisu u vezi sa predmetom sporazuma.
- Odluka predstavlja prepreku pristupa na mjerodavno tržište u smislu članka 11. stavka (1) i stavka (2) tačka a) Odluke o određivanju mjerodavnog tržišta ("Službeni glasnik BiH", br. 18/06 i 34/10). Sukladno sa navedenom odredbom prepreke pristupa mjerodavnom tržištu naročito predstavljaju pravne prepreke, zakoni, podzakonski akti i administrativne odredbe.
- Odluka se odnosi na sve gospodarske subjekte (fizičke i pravne osobe) koji obavljaju djelatnost na području Grada Bihaća i svi su sudionici zabranjenog sporazuma.
- Mjerodavno tržište u smislu članka 3. stavak (1) Zakona o konkurenciji, na koje je Grad Bihać djelovao svojom Odlukom je tržište priređivanja igara na sreću na području Grada Bihaća. Podnositelji zahtjeva su gospodarski subjekti koji djelatnost priređivanja igara na sreću obavljaju na području cijele Federacije BiH, ali se uvjeti na području Grada Bihaća zbog obveze plaćanja komunalne pristojbe na poslovni prostor u enormnim iznosima, bitno razlikuju od uvjeta tržišne konkurencije u drugim gradovima i općinama Federacije BiH.
- Grad Bihać kao donositelj Odluke, u smislu članka 2. stavak (1) točka b) Zakona o konkurenciji, je gospodarski subjekt na koji se primjenjuje navedeni Zakon, jer svojom Odlukom izravno utječe na mjerodavno tržište.

- Podnositelji zahtjeva se pozivaju na Presudu Suda Bosne i Hercegovine broj S1 3 U 035154 20 U od 01.12.2021. godine, kojom je Sud utvrdio da svi organi vlasti/institucije na svim razinama vlasti u BiH, bez obzira na njihov pravni status, osnivače (grad, općina, županija, entitet ili država) ili vlasništvo, ako svojim djelovanjem sprječavaju, ograničavaju ili narušavaju tržišnu konkurenciju u Bosni i Hercegovini, podpadaju pod primjenu Zakona o konkurenciji. Konkurencijsko vijeće je donijelo niz rješenja (npr. Rješenje broj UP-03-23-2-002-34/23 od 07.11.2024. godine – Grad Banja Luka; Rješenje broj 06-26-3-40-96-II/14 od 23.01.2020. godine – Federalno ministarstvo financija; Rješenje broj UP-03-26-2-047-18/18 od 21.03.2019. godine – Grad Doboj), u kojima je utvrdilo da se Zakon o konkurenciji primjenjuje na tijela državne uprave i lokalne samouprave kada svojim aktima utječu na tržište. Istim odlukama Konkurencijsko vijeće je utvrdilo da su organi uprave i lokalne samouprave donošenjem akata počinili zabranjeni sporazum iz članka 4. stavak (1) Zakona o konkurenciji.
- Grad Bihać svojom Odlukom izravno utječe na mjerodavno tržište na način da Podnositelje zahtjeva uvjetuje da prihvate dodatne obveze koje po svojoj prirodi nisu u svezi sa predmetom sporazuma i koje nisu nametnute na drugim područjima Federacije BiH. Osim toga, Grad Bihać svojom Odlukom nameće plaćanje komunalne pristojbe za poslovni prostor samo priređivačima igara na sreću, dok gospodarski subjekti koji obavljaju druge djelatnosti ne moraju plaćati komunalne pristojbe za poslovne prostore u kojima obavljaju djelatnost.
- Grad Bihać kao donositelj Odluke nema ustavni temelj za donošenje ovakve vrste pristojbe, jer nijednim zakonom u Federaciji BiH nije propisana mogućnost pristojbe na poslovni prostor u kojem se priređuju klasične igre na sreću i posebne igre na sreću. Odluka, kao podzakonski akt, nije donesena na osnovu nekom materijalnog zakona koji bi gradu davao pravo da utvrđuje i naplaćuje komunalnu pristojbu za poslovne prostore u kojima se priređuju klasične igre na sreću i posebne igre na sreću. Ne postoji ni jedan zakon, ni županijski ni federalni, koji daje pravo općinama i gradovima da propisuju komunalne pristojbe na poslovne prostore u kojima se priređuju klasične igre na sreću i posebne igre na sreću.
- Podnositelji zahtjeva se pozivaju na presude Ustavnog suda BiH broj U-35/23 i U-30/23 u kojima se izričito navodi da propisivanje vrste i visine pristojbi od strane jedinica lokalne samouprave mora biti sukladno sa zakonom koji je donesen na državnoj ili federalnoj razini. Donošenje zakona o financijama i finansijskim institucijama Federacije BiH i fiskalna politika Federacije BiH u isključivoj je nadležnosti Federacije BiH.
- Grad Bihać u predmetnom slučaju uvodi pristojbe za koje ne pruža nikakvu uslugu i koje poprimaju karakter parafiskalnog nameta, koji je usmeren isključivo na ubiranje prihoda od priređivača igara na sreću, što za posljedicu ima prepreku pristupa mjerodavnom tržištu priređivačima igara na sreću. Predmetnom Odlukom se propisuju periodična (godišnja) davanja koja imaju obilježje poreza, a ne pristojbu.
- Rješenjem Grada Bihaća od 19.06.2024. godine, donesenim na temelju Odluke, Podnositelju zahtjeva pod 1. utvrđena je obveza plaćanja komunalne pristojbe na poslovni prostor u iznosu od 433.263,22 KM za 2024. godinu, iz čega se vidi da su priređivači igara na sreću došli u nepovoljan tržišni položaj u odnosu na druge gospodarske subjekte na području Grada Bihaća.

- Podnositelji zahtjeva svoju djelatnost obavljaju na temelju Zakona o igrama na sreću ("Službene novine Federacije BiH", br. 48/15 i 60/15), koji je sustavni zakon u ovoj oblasti kojim su uređena sva pitanja iz oblasti igara na sreću, a ostvareni prihod po tom osnovu je prihod Proračuna Federacije BiH. Priređivanje ovih igara, prema članku 8. Zakona o igrama na sreću je isključivo pravo Federacije BiH, koja ta prava prenosi na druge osobe na temelju odobrenja nadležnog organa. Zakon o igrama na sreću propisuje i vrste naknada za priređivanje igara na sreću (lutrija, igre na automatima, klađenje, itd.), pa se prema tome naknada (pristojba) za bilo koju vrstu igara koje su propisane Zakonom o igrama na sreću, ne može svrstati u kategoriju komunalnih pristojbi, koje su prihod jedinica lokalne samouprave. Iz navedenih razloga Podnositelji zahtjeva smatraju da odluku kojom se propisuju komunalne pristojbe na poslovne prostore u kojima se priređuju igre na sreću ne može donijeti Grad Bihać.
- Podnositelji zahtjeva se pozivaju na Presude Ustavnog suda Federacije BiH broj: U-6/23, U-47/19, U-61/23 i U 29/22 u kojima je utvrđeno da jedinice lokalne samouprave nemaju pravo postupati na način da propisuju pristojbe bez ikakvih ograničenja, posebno u situacijama kad su posebnim zakonima i propisima propisane naknade, kao što je to slučaj kod gospodarskih subjekata kojima je djelatnost priređivanje igara na sreću, te da propisivanje vrste i visine pristojbi od strane jedinica lokalne samouprave mora biti sukladno sa zakonom koji je donesen na državnoj ili federalnoj razini.
- U konačnici Podnositelji zahtjeva traže da se odredbama članka 3. točka 1) Odluke i Aneksom II -Tarife komunalnih pristojbe, Dio M – Tarifa br. 12, kojima je propisano da se za svaki poslovni prostor u kojem se priređuju igre na sreću plaća pristojbe u iznosu od 15.000,00 do 20.000,00 KM, utvrdi da Grad Bihać sprječava narušava i ograničava tržišnu konkurenciju na mjerodavnom tržištu, na način da se Podnositelji zahtjeva uvjetuju da prihvate dodatne obveze, koje po svojoj prirodi nisu u svezi sa predmetnom sporazuma, što predstavlja zabranjeni sporazum iz članka 4. stavak (1) točka e) Zakona o konkurenciji. Pored toga traži se da se navedene odredbe smatraju ništavim i da se Gradu Bihaću naloži da odmah, a najkasnije u roku od 30 dana iste uskladi sa Zakonom o konkurenciji, te da se Gradu Bihaću i odgovornim licima u Gradu Bihaću izrekne novčana kazna shodno članku 48. Zakona o konkurenciji.

Konkurencijsko vijeće je sukladno sa navodima iz Zaključka utvrdilo sve mjerodavne činjenice bitne za donošenje ovog Zaključka.

Podnositelji zahtjeva navode da je Odluku donio Grad Bihać, što nije u potpunosti točno, jer je Odluku donijelo Gradsko vijeće Bihaća kao predstavnički organ lokalne samouprave, koji je istu donio sukladno sa svojim nadležnostima. Zakonom o principima lokalne samouprave u Federaciji Bosne i Hercegovine ("Službene novine Federacije BiH, br. 49/06 i 51/09) navedeno je da je gradsko vijeće organ odlučivanja koji u okviru svojih nadležnosti donosi propise o porezima, pristojbama, naknadama i doprinosima jedinice lokalne samouprave sukladno sa zakonom. Također, Zakonom o lokalnoj samoupravi Unsko-sanskog kantona ("Službeni glasnik Unsko-sanskog kantona", br. 8/11) u članku 17. propisano je da je gradsko vijeće predstavnički organ lokalne samouprave u gradu, a u članku 21. stavak (1) točka č) propisana je nadležnost za donošenje propisa o porezima, pristojbama, naknadama i doprinosima jedinica lokalne samouprave sukladno sa zakonom.

Zahtjevom se traži da se odredbe članka 3. točka 1) Odluke i Aneksa II -Tarife komunalnih taksa, Dio M – Tarifa br. 12, smatraju zabranjenim sporazumom u smislu članka 4. stavak (1) točka e) Zakona o konkurenciji, a da pri tom Podnositelji zahtjeva nisu dostavili podatke, koji bi mogli ukazivati na to da se u predmetnom slučaju radi o zabranjenom sporazumu.

Da bi mogao postojati zabranjeni sporazum gospodarskih subjekata na tržištu, moraju biti ispunjeni određeni uvjeti na temelju kojih bi se takav sporazum uopće mogao karakterisati kao sporazum, a onda i zabranjeni sporazum u pravu konkurencije. Radi se o uvjetima propisanim odredbama članka 2. stavak (1) Zakona o konkurenciji, kojima se navode subjekti na koje se primjenjuje Zakon o konkurenciji i odredbama članka 4. stavak (1) Zakona o konkurenciji, kojima se navodi ko mogu biti sudionici zabranjenih sporazuma i na koji način se tim sporazumima narušava tržišna konkurencija.

Odredbama članka 2. stavak (1) točka b) Zakona o konkurenciji propisano je da se isti primjenjuje na sve pravne i fizičke osobe koje posredno ili neposredno sudjeluju u prometu roba i usluga i koje svojim djelovanjem sprečavaju, ograničavaju ili narušavaju tržišnu konkurenciju na cijelom teritoriju Bosne i Hercegovine ili značajnijem dijelu tržišta (gospodarski subjekti), navodeći tu organe državne uprave i lokalne samouprave, kada posredno ili neposredno sudjeluju ili utječu na tržište. Shodno tome, Podnositelji zahtjeva su trebali dostaviti činjenice ili dokaze na temelju kojih bi se donošenje Odluke, kao podzakonskog akta, moglo smatrati obavljanjem gospodarske djelatnosti od strane Grada Bihaća, odnosno da je Grad Bihać posredno ili neposredno sudjelovao u prometu roba i usluga prilikom donošenja Odluke, kako je to propisano navedenim odredbama.

Odredbama članka 4. stavak (1) točka e) Zakona o konkurenciji propisano je da su zabranjeni sporazumi, ugovori, pojedine odredbe sporazuma ili ugovora, zajednička djelovanja, izričiti i prešutni dogovori gospodarskih subjekata, kao i odluke udruga gospodarskih subjekata (sporazumi) koji za cilj i posljedicu imaju sprječavanje, ograničavanje ili narušavanje tržišne konkurencije na mjerodavnom tržištu, a koji se odnose na zaključivanje takvih sporazuma kojima se druga strana uvjetuje da prihvati dodatne obveze koje po svojoj prirodi ili običajima u trgovini nisu u vezi s predmetom sporazuma. Sukladno s tim Podnositelji zahtjeva su trebali dostaviti podatke ko su sudionici u zabranjenom sporazumu i na koji način je došlo do sprječavanja, ograničavanja ili narušavanja tržišne konkurencije na mjerodavnom tržištu.

Podnositelji zahtjeva, ni nakon tri tražene dopune Zahtjeva od strane Konkurencijskog vijeća, nisu dostavili činjenice ili dokaze da je Grad Bihać donošenjem Odluke posredno ili neposredno sudjelovao u prometu roba i usluga na mjerodavnom tržištu, odnosno da je imao status gospodarskog subjekta, niti su dostavili valjane i smislene podatke o tome ko su sudionici zabranjenog sporazuma i na koji način je došlo da narušavanja konkurencije na mjerodavnom tržištu. Kao sudionici u zabranjenom sporazumu navode se svi gospodarski subjekti (fizičke i pravne osobe) koji obavljaju djelatnost na području Grada Bihaća, pa tako i Podnositelji zahtjeva, što je nemoguće jer isti nisu sudjelovali u postupku donošenja Odluke. Što se tiče podataka o narušavanju konkurencije između sudionika na mjerodavnom tržištu, takvi podatci nisu dostavljeni.

Konkurencijsko vijeće se, shodno odredbama članka 43. stavak (7) Zakona o konkurenciji, u svrhu ocijene danog slučaja može koristiti praksom Europskog suda pravde i odlukama Europske komisije. Prema toj praksi gospodarskim subjektom u pravu tržišne konkurencije se smatra svaki subjekt koji se bavi gospodarskom djelatnošću bez obzira na njegov pravni status i način financiranja. Tako se gospodarskim subjektom smatraju gospodarska društva,

ortaštva, poljoprivredne zadruge, gospodarske udruge, fizičke osobe koje se bave slobodnom profesijom, javna poduzeća, tijela kojima je država povjerila obavljanje određenih poslova, ali i javna tijela ako obavljaju gospodarsku djelatnost, a nije riječ o aktivnostima koje bi potpadale pod izvršenje javnih ovlasti. Dakle, osnovno obilježje gospodarskog subjekta je obavljanje gospodarske, odnosno ekonomske djelatnosti, što u predmetnom slučaju kod donošenja Odluke od strane Gradskog vijeća Grada Bihaća, nije bio slučaj. Europski sud pravde je u slučaju *Wouters* (C-309/99 paragraf 57) zaključio da se pravila konkurencije iz Ugovora o osnivanju Europske zajednice ne primjenjuju na aktivnosti koje po svojoj prirodi, ciljevima i pravilima koje provode ne spadaju u sferu ekonomskih aktivnosti.

Prema članku 101. Ugovora o funkcioniranju Europske Unije ("Službeni list Europske unije" – C 202/47, 7.6.2016. – prečišćena verzija) zabranjeni sporazumi su sporazumi između gospodarskih subjekata, koji pretpostavljaju suglasnost volja, izraženu u ma kom obliku, sa ciljem ograničavanja tržišne konkurencije. Suglasnost volja je nužna pretpostavka primjene članka 101. Ugovora o funkcioniranju Europske Unije, što je potvrdio Sud prve instance u slučaju Bajer protiv Komisije (*Bayer AG v Commission, slučaj T-41/96, 2000. ECR II-3383*). Odluka kao podzakonski akt je jednostrani akt, koji se jednako odnosi na sve sudionike na mjerodavnom tržištu, a ne sporazumu nastao kao suglasnost volja dva ili više sudionika na mjerodavnom tržištu kojim bi se drugom sudionike donijela tržišna prednost nad ostalom konkurencijom i na taj način spriječila, ograničila ili narušila konkurencija na mjerodavnom tržištu. Osim Gradskog vijeća Bihaća u donošenju Odluke nije sudjelovao ni jedan drugi gospodarski subjekt, pa u tom smislu nije moglo ni doći do sporazuma, a samim tim ni do zabranjenog sporazuma propisanog člankom 4. stavak (1) točka e) Zakona o konkurenciji.

Navođenje Podnositelja zahtjeva da sporne odredbe Odluke predstavljaju prepreku pristupa mjerodavnom tržištu, u smislu članka 11. stavak (1) i stavak (2) točka a) Odluke o određivanju mjerodavnog tržišta, nisu relevantne za predmetni slučaj, jer navedenim preprekama nije došlo do narušavanja konkurencije na mjerodavnom tržištu. Prepreke za pristup na određeno tržište same po sebi nisu zabranjene i mjerodavne su samo u slučaju kada su zbog njih sudionici na mjerodavnom tržištu u konkurentskoj prednosti nad gospodarskim subjektima koji imaju namjeru ući na to tržište. U predmetnom slučaju sporne odredbe se odnose kako na sudionike na tržištu, tako i na gospodarske subjekte koji imaju namjeru da uđu na mjerodavno tržište, što znači da istima nije došlo, niti može doći do narušavanja konkurencije.

Iz navedenog je vidljivo da u predmetnom slučaju nema dokaza ili bar indicija da sporne odredbe Odluke predstavljaju zabranjeni sporazum, niti da je tim odredbama došlo do narušavanja konkurencije na mjerodavnom tržištu.

Zahtjev se u većem dijelu odnosi na tvrdnje Podnositelja zahtjeva da sporne odredbe Odluke nisu sukladne sa zakonima i Ustavom Federacije BiH. Na ovo posebno ukazuju navodi Podnositelja zahtjeva da Grad Bihać nije imao ustavni osnov za donošenje takse koja je propisana spornim odredbama Odluke, jer nijednim zakonom u Federaciji BiH nije propisana mogućnost pristojbe na poslovni prostor u kojem se priređuju klasične igre na sreću i posebne igre na sreću. Dakle, ovdje se radi o utvrđivanju zakonitosti donošenja odredbi članka 3. točka 1) Odluke, zajedno sa Aneksom II -Tarife komunalnih pristojbi, Dio M – Tarifa br. 12, a ne o tome da te odredbe predstavljaju zabranjeni sporazum, kojim je došlo do narušavanja konkurencije, jer one to nisu, niti je njima moglo doći do narušavanja konkurencije na mjerodavnom tržištu.

Konkurencijsko vijeće nije nadležno da utvrđuje zakonitost i ustavnost podzakonskih akata, nego je sukladno sa odredbama članka 25. stavak (2) Zakona o konkurenciji nadležno da na nacrtu i prijedloge zakona i drugih propisa iz oblasti koje imaju utjecaja na tržišnu konkurenciju, koje su obvezni dostaviti predlagači, daje mišljenje o njihovoj suglasnosti sa Zakonom o konkurenciji. U predmetnom slučaju radi se o propisu koji je na snazi i čiju zakonitost može da utvrđuje samo nadležni ustavni sud.

Konkurencijsko vijeće je utvrdilo da nema osnova za pokretanjem postupka, u smislu odredbi članka 4. stavak (1) Zakona o konkurenciji, jer odredbe članka 3. točka 1) Odluke o komunalnim pristojbama i Anex II – Tarife komunalnih taksa, Dio M – Tarifa br. 12, ne mogu predstavljati zabranjeni sporazuma, s obzirom da se radi o odredbama koje su sastavni dio podzakonskog akta koji je organ lokalne samouprave donio u okviru svojih nadležnosti, te da utvrđivanje zakonitosti i ustavnosti Odluke nije u nadležnosti Konkurencijskog vijeća.

Slijedom navedenog, Konkurencijsko vijeće je donijelo odluku kao u izreci.

Pouka o pravnom lijeku

Protiv ovog Zaključka nije dozvoljen priziv.

Nezadovoljna stranka može pokrenuti upravni spor pred Sudom Bosne i Hercegovine u roku od 30 dana od dana primitka ovog Zaključka.

Predsjednica

Ninela Salihbašić